

COLLEGAMENTO CH
Rocca di Papa, 23/02/2019

“Van Jeruzalem naar de wereld”

1. **Opening en groeten**

2. **In dialoog met Francisco Canzani en Joseph Assouad**

3. **Jeruzalem: De stad van allen**

Van de bewoners van Jeruzalem een gezichtspunt dat zaden van hoop waarneemt in de meest omstreden stad van de wereld behalve wat het nieuws ons dagelijks doorgeeft.

4. **Heilig Land: Verhalen van dialoog**

Anna Maria, Jessica en Talat: een getuigenis van vriendschap tussen gelovigen van de drie monotheïstische godsdiensten. Wanneer de muren van wantrouwen en vooroordelen instorten, ervaar je de mogelijkheid om met moed en vol hoop naar de toekomst te kijken.

5. **Jeruzalem: het "Internationale Centrum voor de Eenheid en de Vrede"**

Je kunt de vrede op duizend manieren opbouwen. Soms zijn er ook plaatsen nodig om elkaar te ontmoeten, plaatsen van spiritualiteit, studie, dialoog en vorming. Een project van de Focolarebeweging voor Jeruzalem.

6. **In dialoog met Francisco Canzani en Joseph Assouad (vervolg)**

7. **In verbinding met Panama: na de Wereldjongerendagen**

8. **Oost-Afrika: Samen voor een nieuw Afrika.**

Januari 2019. In het Focolarestadje in de buurt van Nairobi (Kenya) hebben meer dan 100 jongeren van 7 landen een afspraak voor een vormingscursus in leadership.

9. **Co-Governance: medeverantwoordelijkheid in de stad van vandaag**

Binnen 2050 zal 70% van de wereldbevolking in de steden wonen. De uitdagingen en de kansen van dit fenomeen staan centraal op het internationale congres van 17 op 20 januari op het Mariapolicentrum van Castel Gandolfo.

10. **In dialoog met Maria Voce (Emmaus) en Jesús Morán**

11. **Chiara Lubich: "Als u het zegt, zal ik de netten uitwerpen"**

Rocca di Papa, 21 december 1982 – uit een opname van Chiara Lubich van haar commentaar op het Woord van Leven voor februari 1983 (cf. Lc 5,5).

12. **Afsluiting**

1. Opening en groeten

Chiara: Nu, beste allemaal, moeten we een rondreis maken in de wereld. Die zal wat lang zijn want de wereld is wat groot...

Eli Folonari: In verbinding met Zwitserland, Palmira?

Palmira Frizzera: Ja Eli, ciao Chiara!

Eli: Buenos Aires?

Voci: Chiara, we zijn met jou!

Chiara: Het lijkt wel of ze hier zijn!

Wij zijn verbonden met heel de wereld. Het is een telefoongesprek, waar ik een sterke geestelijke gedachte geef en we leven die allemaal samen. En daarna zal Eli, een van mijn vriendinnen die jullie vaak samen met mij zien, vertellen wat voor moois er gebeurd is tijdens de maand, zodat alles van allen is, alles is van allen!

Zoals jullie zien is hier iets nieuws. Naast mij zit niet alleen Eli, maar ook Marco. Het is Marco Aquini [...] Ik zou willen dat hij vooral de jongeren vertegenwoordigt.

Eli: Nu geef ik jullie Chiara door!

Chiara: Ciao!

Allen: Ciao Chiara!

TAMARA:

Dag en welkom! We konden niet beginnen zonder twee mensen te herinneren die met Chiara hebben samengewerkt aan het Collegamento: Eli Folonari, die haar vanaf het begin vergezelde, en Marco Aquini. Beide hebben ons kortgeleden verlaten.

We zijn hen heel erg dankbaar! (Applaus)

Nu gaan we beginnen. Ik stel mezelf voor: ik ben Tamara Pastorelli, ik ben Italiaanse, getrouwd met Francesco die hier in de zaal zit en wij komen uit het mooie Toscane, we zijn uit Arrezzo. Laat me even onze vrienden groeten die naar ons luisteren. Ik werk in het Internationale Focolarestadje Loppiano op de afdeling communicatie, dus ik groet ook hen!

We beginnen dus. We herinneren jullie eraan dat jullie, zoals altijd, indrukken, suggesties, foto's kunnen sturen naar de volgende adressen en naar dit nummers:

Mail: collegamentoch@focolare.org

Whats'app: +39 320 419 7109

Facebook: www.facebook.com/CollegamentoCH

2 IN DIALOGO CON FRANCISCO CANZANI E JOSEPH ASSOUD

Tamara: Vanavond zijn hier Francisco Canzani, en Joseph Assouad, Francisco, jij bent expert in oecumene en joods-christelijke dialoog, terwijl jij, Joseph, arts bent en een aantal jaren in Jeruzalem hebt gewoond.

Beiden zijn lid van de Algemene Raad van de Focolarebeweging, die uit ongeveer 70 leden bestaat die zowat alle werkelijkheden van de beweging in de wereld vertegenwoordigen.

Velen van hen zijn hier vandaag, dus welkom. En welkom aan alle leden van het studiecetrum: Scuola Abbà.

Francisco e Joseph samen met heel de Algemene Raad zijn jullie net terug van het Heilig Land waar jullie een week van retraite en bedevaart hebben doorgebracht. Groot deel van dit focolarejournaal is gewijd aan Jeruzalem en het Heilig Land. Francisco, kun je ons jouw eerste indrukken geven? Wat is deze reis voor jou geweest?

Francisco Canzani: Mijn eerste indrukken.

De eerste: de ontmoeting met Jezus. Het is moeilijk naar het Heilig Land te gaan en daar Jezus niet ontmoeten, Jezus die in deze plaatsen heeft geleefd.

Een tweede woord dat me in gedachten komt is werk want we zijn drie dagen in het oecumenisch instituut van Tantur geweest met heel de Algemene Raad om te werken aan belangrijke onderwerpen van het Werk van Maria: Dit jaar hebben we de gemeenschap van goederen, het werk, de Economie van gemeenschap en alles wat te maken heeft met die wereld, uitgediept.

Verder de jongeren. Met Jesús Morán en velen van hier zijn we op de WJD in Panama geweest, en daarom hadden we de werkelijkheid van de jongeren heel present toen we daar aankwamen. En dus was het voor ons fundamenteel om een hele dag aan de jongeren te wijden, met heel de Algemene Raad om deze werkelijkheid te verdiepen, hoe we beter met de jongeren in de Beweging kunnen leven.

Vervolgens hebben we gewerkt aan kwesties die verbonden zijn met de komende Assemblee van 2020, de belangrijkste punten daarvan.

Het derde punt was voor mij de ontmoeting met de mensen van het Heilig Land, in de eerste plaats met de gemeenschap van de Focolarebeweging ter plaatse, maar ook met enkele belangrijke exponenten: de lutherse bisschop Younan, rabbijn Kronish, de apostolische administrator Mgr. Pierbattista Pizzaballa, die ons een intens, sterk, waarheidsgetrouw, oprecht panorama hebben gegeven van wat ze leven, wat voor uitdagingen ze tegenkomen, de vreugden en de verwachtingen van dit land.

Het waren dus dagen van werk en een pelgrimstocht in de voetsporen van Jezus: we hebben ook de heilige plaatsen bezocht. Maar meer dan de heilige plaatsen was het heel mooi om met Jezus in ons midden in het Heilig Land te leven en op stap te gaan, dus een bedevaart met Hem; want het is niet zo dat de Raad gegaan is om een uitstap te maken, maar om met Jezus te zijn voor heel het Werk van Maria. Dus het is iets belangrijks voor ons, maar ik denk ook voor alle anderen.

3 Jeruzalem De stad van iedereen

Tamara: Op dit punt beginnen we onze reis, precies hier, in Jeruzalem.

Nadine Soudah :

Alles is verdeeld in Jeruzalem. Joden en Arabieren. Veel mensen hebben van jongs af aan geleerd om de mensen van de andere kant te haten en vooroordelen tegen hen te hebben.

Daarom is het heel moeilijk om te blijven hopen, om in vrede te blijven geloven.

Speaker:

De witte kleur van de “Jeruzalemsteen” de duizenden jaar oude steen, waarmee vele volkeren de stad Jeruzalem door de eeuwen heen hebben opgebouwd, vergezelt onze stappen. De Heilige Stad lijkt nog complexer dan wat we er op een afstand van kennen en daardoor nog mysterieuzer.

Jeruzalem is geen eenvoudige stad.

De verleiding is om alleen te zien wat de kroniek ons bijna dagelijks toont: de aanvallen en het geweld tussen joden en Palestijnen, de moeizame weerstand van christenen in de heilige plaatsen.

Maar is dit de enige realiteit? Hoeveel Jeruzalems bestaan er? Is er nog ruimte voor hoop in de meest omstreden stad ter wereld?

Rabbino Ron Kronish:

Helaas is het een zeer verdeelde stad. In Oost-Jeruzalem wonen voornamelijk Palestijnen en in West-Jeruzalem vooral joden.

Ongeveer 30% van de bevolking in Jeruzalem is Arabisch-Palestijns, Moslim of Christen. Dat betekent dat 70% van de bevolking joods is. Dit leidt soms tot spanningen, vooral wanneer er sprake is van geweld; en af en toe heb je het gevoel dat beide partijen elkaar niet goed genoeg kennen en we zouden graag meer willen doen...

Sari Nusseibeh:

Het is bijzonder om als Palestijn in Jeruzalem te wonen. Het is alsof ik constant een last op mijn schouders draag, of in mijn hoofd, want, zoals jullie zullen weten, hebben we altijd veel problemen. Problemen die verband houden met het dagelijks leven, economische, financiële en juridische problemen die veel mensen in de stad ervaren.

Daarom wekt Jeruzalem bij mij een vreemd gevoel op: aan de ene kant houd ik van de stad, maar aan de andere kant ben ik boos over hoe die nu is.

Speaker.:

Er zijn dagen dat het in Jeruzalem moeilijk is om je in de binnenstad te bewegen vanwege de vele toeristen en pelgrims. In minder dan een vierkante kilometer ga je van de joodse naar de christelijke wijk; van de islamitische naar de Armeense.

Het is vrijdagavond en de heilige dag voor de moslims staat op het punt zich af te sluiten, terwijl de joodse sabbat nog maar net begint. Wiens stad is dit? Een Franse historicus schrijft dat de Heilige Stad aan niemand toebehoort, zelfs niet aan zichzelf; het is een stad waar de hele wereld regelmatig samenkomt om zichzelf te vergelijken en te meten.

Mons. Pizzaballa:

Na dertig jaar ervaring in Jeruzalem ben ik persoonlijk van één ding overtuigd. Dat de Heer ons hier heeft gezet met een bedoeling.

Heel vaak wordt gezegd dat we veroordeeld zijn om samen te zijn.

De uitdaging is om deze veroordeling om te zetten in een zegen. Wij zijn geroepen om voortdurend de redenen voor onze aanwezigheid hier te vinden. Niemand van ons kan iets beslissen zonder de ander. Dit is dus de veroordeling van deze stad, maar ook haar roeping.

Sari Nusseibeh:

Het is een afstand die overbrugd moet worden, oversteken naar de andere kant en proberen dingen vanuit dat perspectief te zien. Ik denk dat als je besluit deze reis te maken, dat dan vaak de onderlinge betrekkingen vreedzamer worden, gemakkelijker voor ons beiden en - terugkomend op het Israëliisch-Palestijnse conflict - voelde ik altijd al dat we dit moesten doen. Van mijn kant moet ik Israël begrijpen, wie ze zijn en waarom ze doen wat ze doen. En ik hoop natuurlijk dat zij naar ons toe hetzelfde doen. Het is iets dat moet gebeuren.

S. E. Munib Younan

Toen God Jeruzalem uitkoos als zijn woonplaats, wilde hij dat het een plaats was waar we samen God konden eren, niet als vijanden. Dat is de reden. We moeten ieder zijn eigen gerechtigheid geven. We moeten de historische status-quo van elke religie in Jeruzalem respecteren. We moeten er voor zorgen dat Jeruzalem een plaats is waar je kunt voelen dat er geloof is en niet alleen religie. Er is te veel religie in Jeruzalem, maar weinig geloof.

Speaker:

Jeruzalem is momenteel de grootste stad in het Heilige Land met bijna 900.000 inwoners en, buiten de binnenstad, ontmoet het oude het nieuwe, in een mix van heiligheid en moderniteit.

Rabbino Ron Kronish:

Het is een prachtige stad. Een stad van hoop en belofte voor een betere toekomst en ook een stad vol dagelijks leven. In de Joodse traditie spreken we over het hemelse Jeruzalem en het aardse Jeruzalem. Soms is het aardse Jeruzalem moeilijk en zouden we willen dat het dichterbij het hemelse Jeruzalem komt. Maar deze stad is beiden.

4 Het Heilig Land: verhalen van dialoog

Tamara: Joseph, Je hebt enkele jaren in Jeruzalem gewoond, je hebt in die unieke stad geleefd., hoe was het voor jou om daar te leven?

Joseph Assouad: Ik woonde daar in het begin van de jaren '90 en nu terugkeren was heel mooi, heel veel oude vrienden ontmoeten, langs dezelfde straten wandelen; velen zijn veranderd, de oude stad is dezelfde, maar toen ik daarbuiten kwam, vond ik de straten niet meer, allemaal nieuwe straten, tunnels die er eerst niet waren. Dus voor mij was het heel mooi om me weer in deze plaats te begeven waar de stenen spreken. Je voelt echt wanneer je daar wandelt, dat er en bovennatuurlijke werkelijkheid is in deze plaats.

Wat voor mij het mooiste was terwijl ik nu daarheen ging, is dat ik vele plaatsen opnieuw heb bezocht die ik heel goed kende. Die ik samen met andere mensen in het verleden had bezocht, maar om er deze keer allemaal samen heen te gaan was voor mij een heel mooie ervaring van eenheid. Op het einde, toen ik hier terugkwam, voelde ik me anders. Iets in mij is veranderd.

Tamara: Ik zou zeggen, laten we in het Heilig Land blijven en de geschiedenis van enkele personen leren kennen, die in deze zo complexe werkelijkheid leven. We gaan de reportage bekijken.

Anna Maria, *Directrice van een school – Haifa*

Ik ben geboren in een Arabisch-christelijke familie en zo ben ik opgevoed.

Rondom ons woonden veel Joden, dus we hebben ons christen-zijn altijd in zijn ware aard beleefd, dat wil zeggen, openstaand voor iedereen.

Ik ben directrice van een school in Haifa met christelijke en islamitische leerlingen, momenteel is 50% moslims en 50% christen.

Een van mijn doelstellingen in het onderwijs is om te proberen de dialoog te ontwikkelen, omdat ik zie dat dat in de samenleving niet zo gevoeld wordt.

Met de kinderen van de basisschool proberen we om de gulden regel in de praktijk te brengen die luidt: "Doe voor ander wat je zou willen dat de ander voor jou doet".

Ik heb veel contact met de directeur van een andere school, een moslim, Talat.

Wij geloven in ons werk: de nieuwe generaties vormen, om meer open te staan voor dialoog, anderen te verwelkomen.

Talat:

Het begon allemaal toen ik Anna in 2001 heb leren kennen. Ik wist niet wat haar religie was of wat het focolare was... we waren twee collega's die samen aan tafel zaten. Wat me opviel was haar rust, de manier waarop ze met problemen omging. We hebben niet over dialoog gesproken: het was al dialoog, een gesprek waardoor je verlangt elkaar steeds beter te leren kennen.

Jessica:

Ik ben getrouwd en ik heb twee kinderen.

Hier in Giv'at Shmuel is bijna iedereen joods en de meeste mensen leiden over het algemeen hetzelfde leven; religieuze meerderheid, kinderen opvoeden, ze zijn met dezelfde soort dingen bezig. Het is een gemakkelijk, maar een beetje arm leven.

Ik werk als vertaalster van de Bijbel en ik denk dat vrede centraal staat bij wat we doen, wat we nastreven, waar we voor leven en waar we als Joden voor bidden.

Ben ik een orthodoxe jood...? Dat is moeilijk te zeggen... want, zo heb ik altijd geleefd; maar ik zou zeggen dat het een leven is waarin we proberen Gods wil te doen.

De sabbat is belangrijk voor ons. Op zaterdag werken we niet, maar we blijven thuis bij onze familie en vrienden die ons komen opzoeken en we gaan bidden in de synagoge.

Anna Maria:

In 2009, tijdens de confrontaties in Gaza, is het idee gekomen om een gebedsavond te organiseren met joden, moslims en christenen.

Talat:

We gingen een kerk binnen en zagen kaarsen, joden, christenen en misschien waren we de enige moslims. Er was ook iemand aan het filmen; dat betekende dat mensen mij zouden zien..., een moslim uit een Arabisch dorp, samen met christenen en joden. Wat zouden ze daarvan zeggen?

In deze bijeenkomst hebben we niet over dialoog gesproken, we hebben alleen maar gebeden, dat was alles.

De kwaliteitssprong kwam in Italië, in Rome, waar we mensen van vele religies ontmoetten en het vreemdste was om daar Joden te ontmoeten, die dicht bij mij wonen. Daar zag ik ze op een andere manier. Onverwachts kwam ik bij het eten Jessica tegen, we gingen aan dezelfde tafel zitten. Stel je het dilemma voor waar ik mee zat, moest ik als eerste spreken? Zou zij beginnen? Hoe zag zij joodse mij? Als Arabisch, Palestijns?

Jessica:

Ik vroeg hem of hij wilde gaan zitten en we samen konden eten en natuurlijk stemde Talat heel vriendelijk meteen in. Ik hoefde niet bang te zijn. We gingen zitten en stelden ons aan elkaar voor, en toen zei ik: "Kijk, ik heb een probleem waar ik je graag over wil vertellen. Hij zei tegen mij: nee, stop; zeg niet: "Ik heb een probleem", zeg: "Ik heb een uitdaging". Ik lachte en vertelde hem wat mijn uitdaging was en we hadden een goed gesprek.

Talat:

Ik denk dat ik door de ontmoeting met Jessica iets nieuws heb begrepen; in die zin dat wij zijn opgegroeid met de gedachte dat praktiserende Joden de Arabieren niet mogen. Er was een muur die ons belette met hen te communiceren en die muur stortte nu in.

Jessica:

Ik en mijn man gingen bij Talat en Noha op bezoek. Het was de eerste keer dat ik naar Fureidis ging, waar ze wonen. Normaal gesproken zou ik daar nooit heen zijn gegaan. En... het zijn geen dingen die de wereld veranderen, maar je hebt een vriend, een andere vriend, een andere bondgenoot.

Anna Maria:

De dingen zijn vaak niet gemakkelijk, maar als we ons trainen om vijanden altijd met nieuwe ogen te zien, denk ik dat liefde besmettelijk is en daarom zal er zeker iets veranderen.

Jessica:

Er is veel meer wat we gemeenschappelijk hebben dan wat ons scheidt, maar in Israël is dat veel complexer.

Op een dag zal er vrede komen. Ik denk dat dialoog betekent dat we het vuur brandend houden, dat we de vrede levend houden, dus als het moment daar is, zullen we weten wat we ermee moeten doen. Onze kinderen zullen het weten.....

Anna Maria:

Ik zou liegen als ik zou zeggen dat ik altijd in vrede leef, vooral als ik me in dat soort situaties bevind; misschien is het hier in Haifa makkelijker om samen te leven en daarom voelen

we het probleem niet zozeer. Maar als we naar buiten gaan en dingen zien op TV, komt gelijk een oordeel naar boven, maar ik probeer me daardoor niet te laten conditioneren.

Talat:

Misschien wil God dat ik een instrument ben.

Chiara begon als meisje en je ziet tot waar ze gekomen is? Ze is ook hier in Fureidis gekomen... ze is in de hele wereld gekomen... dus hoe kunnen we dan de hoop verliezen? Misschien zien we de vrede niet in onze tijd, maar die zal er zeker komen.

5 Jeruzalem: het "Internationale Centrum voor de Eenheid en de Vrede" (4'54'')

Tamara: De vrede.....

Kun je op duizend en één manieren opbouwen, aan tafel met elkaar spreken, je huis openstellen zoals we zojuist hebben gezien, maar soms is er een plek nodig om elkaar te ontmoeten om een dialoog aan te kunnen gaan. Vooral in Jeruzalem.

Nadine Soudah:

Ik denk dat het enige wat in Jeruzalem ontbreekt, een plaats is waar Arabieren en Israëliërs elkaar kunnen ontmoeten. Er zou een plek moeten zijn waar ze samen kunnen komen en gewoon kunnen spreken... op die manier zal vriendschap groeien.

Speaker:

Nadine is 26 jaar oud, studeert Biologie en is geboren en opgegroeid in Jeruzalem. Ze droomt van een toekomst van vrede voor haar stad, een toekomst die ze met haar eigen ogen hoopt te zien.

Nadine Soudah :

Als ik naar Jeruzalem kijk hoop ik dat de dag zal komen dat we allemaal werkelijk in vrede kunnen leven, dat er geen scheiding meer zal zijn, dat ik op mijn gemak naar een joodse wijk kan gaan, Israëlische vrienden kan hebben met wie ik uit eten kan gaan en dat we onze culturen kunnen delen.

Speaker:

We bevinden ons net buiten de muren van Jeruzalem en volgens de traditie is Jezus na het laatste avondmaal deze oude Romeinse trap afgelopen naar de tuin van Getsemane en zou hij precies hier het gebed voor de eenheid hebben uitgesproken: "Vader, mogen allen één zijn".

Chiara Lubich komt in 1956 voor het eerst naar Jeruzalem en bezoekt deze plek. Ze spreekt het verlangen uit dat er hier een centrum voor dialoog en eenheid zal ontstaan.

In de jaren '80 kon er een stuk grond gekocht worden in de buurt van wat we nu kennen als "La Scaletta", "de trap" en de wens om hier een centrum bouwen is nu werkelijkheid aan het worden. Het "Internationale Centrum voor Eenheid en Vrede" kreeg een nauwkeurig mandaat van Chiara: het moet een plaats zijn van spiritualiteit, studie, dialoog en vorming, die openstaat voor mensen van verschillende leeftijden, culturen, overtuigingen en achtergronden; ter bevordering van de ontmoeting; het kennen van de ander; om authentieke relaties te bevorderen.

Het project bestaat uit een multifunctionele structuur, waar allerlei lokale en internationale evenementen en initiatieven georganiseerd kunnen worden. Het telt twee verdiepingen met een totaaloppervlak van 1.180 m². Het auditorium komt half in de grond, terwijl het terrasdak deel uit zal maken van het landschap. De buitenruimte, bijna 8.000 vierkante meter zal bestaan uit groen, zitplekken en ontmoetingsruimte.

Therese:

Ik denk dat een centrum voor vrede en eenheid een grote bijdrage kan leveren aan de Focolare-beweging, aan de Kerk en aan de samenleving.

Een centrum dat mensen van verschillende volkeren en religies samenbrengt, juist hier in Jeruzalem, een plaats van verdeeldheid en conflict.

Mons. Pizzaballa:

Toen ik hoorde dat de Focolare dit nieuwe centrum zou gaan bouwen, was het eerste wat ik dacht: Laten we hopen dat het iets nieuws is, iets anders, iets dat een verschil maakt. Het is nodig dat we de lokale gemeenschap vormen om vertrouwen te hebben in de dialoog, in de ontmoeting. Ik hoop dat het een centrum is dat niet alleen spreekt tot de buitenlanders die hier komen, maar ook tot de 'mensen van hier' die hier de buitenlanders ontvangen.

Sari Nusseibeh:

Een instelling die bruggen bouwt zou - denk ik - deze authentieke reis van wederzijds begrip moeten bevorderen; een authentieke reis die ons in staat stelt om de kloof tussen onszelf en de ander te overbruggen. Dat betekent: psychologische training, kennis van godsdiensten.

Rabbino Ron Kronish:

Wat dit project uniek maakt is het creëren van een ruimte, in Jeruzalem, waar mensen van alle geloofsovertuigingen elkaar blijvend kunnen ontmoeten, zowel binnen als buiten, zowel op een formele als op een informele manier. Ik zou zeggen dat we al vele jaren op zoek zijn naar een soortgelijke plaats in Jeruzalem en nu het er zal zijn zal het een grote bijdrage voor onze stad zijn.

6 IN DIALOOG MET FRANCISCO CANZANI EN JOSEPH ASSOUD (VERVOLG)

Tamara: Wat jullie gezien hebben is het project om Chiara's droom waar te maken. Nu is het een 3D-voorstelling, die van virtueel reëel moet gaan worden. Het zal van ons afhangen of wij in staat zijn om dit te bereiken.

Vandaag willen we officieel een grote fondsenwerving van start laten gaan, een wereldwijde gemeenschap van goederen. Hoe je mee kunt doen?

Je kunt naar dit adres gaan, het adres van de webpagina van het "International Center for Unity and Peace", dat is: icupj.org

Vertaald: Internationaal Centrum voor eenheid en vrede - Jeruzalem. Eenmaal op de pagina vind je alle informatie over het centrum en het project.

In het menu rechtsboven vind je het item “Build with us”: “Bouw met ons mee”. Daar vind je alle gegevens om je bijdrage te leveren. Zoals jullie op het scherm kunnen zien is de eerste mogelijkheid een donatie doen op de volgende bankrekening:

Op het scherm zien jullie de gegevens:

Header Account: PIA ASSOCIAZIONE MASCHILE OPERA DI MARIA

IBAN: IT28L0503421900000000008888

BIC/SWIFT: BAPPIT21H65

BANK: BANCO BPM SPA- ITALY

Vervolgens geloven we dat de creativiteit ons veel andere manieren zal suggereren om bij te dragen en ook om dit project te laten kennen aan veel anderen.

Joseph, tijdens jullie verblijf in Jeruzalem zijn jullie met heel de Raad het terrein gaan bezoeken waar het Centrum zal komen en er was ook de gemeenschap van het Heilig Land. Daar heeft Emmaus een belangrijk gebaar gesteld. Ze heeft een medaillonnetje in de grond geworpen als een teken van het begin. Welke bijdrage zal dit Centrum kunnen geven aan Jeruzalem?

Joseph: Het is een fantastisch Centrum op de eerste plaats omdat het een droom is, want toen ik daar was in de jaren '90, was het al iets ouds, want sinds de jaren '80 – zoals gezegd werd – hadden we dat al willen doen, maar er zijn heel veel bureaucratische moeilijkheden geweest, ook om archeologische redenen, en alleen nu zijn we erin geslaagd om praktisch alles te hebben om te beginnen. Dus het is een droom voor ons allen.

Bovendien omvat dit Centrum meer dan 8000 m². In Jeruzalem kun je al tevreden zijn als je 500 m² hebt. 8000 m² hebben in Jeruzalem, op 300 meter afstand van de oude stad, is echt een geschenk van de Hemelse Vader.

En vervolgens ligt het Centrum tussen het Joodse en het Arabische gedeelte. Dit is heel belangrijk omdat de Arabieren niet zullen voelen dat ze naar de joden moeten gaan en ook de joden zullen niet voelen..., want iedereen die daarheen gaat, zal zich als het ware bij zich thuis voelen. Het is dus echt een plaats die God bedacht heeft voor dit project, een project van dialoog tussen joden, moslims en christenen, in die zo strategische plaats Jeruzalem. Dit wat de plaats betreft.

Wat de dialoog betreft: Daar ik uit het Midden-Oosten kom, besef ik steeds meer dat dat geen optie, maar een plicht is, iets wat noodzakelijk is. We kunnen niet meer verder gaan zonder dialoog; de wereld kan niet vooruitgaan als het ons niet lukt om samen een dialoog te voeren. Dus een Centrum hebben om samen te komen is heel belangrijk.

Deze dialoog is er al, want we hebben gezien dat er joden zijn die ons kennen, ook moslims. Ook buiten het Heilig Land hebben we veel contacten met joden en moslims, dat we nu een plaats hebben om elkaar te ontmoeten is heel belangrijk, we kunnen geen dialoog voeren op straat. We moeten een plek hebben. Dus het is datgene wat we nodig hebben om vooruit te gaan.

Meer nog, wat nu mooi was in de video, is dat dit Centrum heel mooi is, het is gastvrij, ontspannen, je kunt er elkaar leren kennen, want o.k. studies en conferenties zijn nodig, maar als er geen broederlijk contact is... Dus een dergelijke gastvrije plaats te hebben midden in de stad zal helpen om broederschap op te bouwen.

Dus ik zeg dat het een droom is voor allen die vrede en broederschap willen opbouwen in het Midden-Oosten en ook in de wereld.

Tamara: Heel goed Francisco, en welke waarde heeft dit Centrum voor ons die niet in Jeruzalem wonen?

Francisco: Ik denk dat de reportage heel sprekend was. Jeruzalem is een microkosmos met alle uitdagingen die daar samenkomen en vandaar vertrekken, maar het is ook de stad van de hoop, niet alleen omdat het de stad van de verrijzenis van Jezus is en dus van de definitieve hoop, maar ook omdat het de stad van ontmoeting is, echt van ontmoeting tussen de drie monotheïstische godsdiensten. Dus de grote mogelijkheid van een getuigenis van eenheid en vrede die iedereen moet bereiken, die nu misschien beperkt blijft tot wie daaraan werken, tot de autoriteiten van de verschillende godsdiensten, maar die echt het volk moet bereiken. Dit Centrum zal een grote mogelijkheid bieden aan de leken, voor het volk – zoals Joseph nu zei – om elkaar te ontmoeten, om samen te zijn.

En ook voor ons die van buiten komen, zal het mooi zijn, maar we moeten er alles voor doen opdat de mensen ter plaatse, daar bij elkaar kunnen komen.

Tamara: Bedankt!

7 IN VERBINDING MET PANAMA: WJD

Tamara: We verplaatsen ons naar Panama, naar de Wereldjongerendagen met paus Franciscus, afgelopen januari.

Paus Franciscus: Beste vrienden, jullie hebben veel offers gebracht om elkaar te ontmoeten, en zo zijn jullie ware meesters en vakmensen van de cultuur van de ontmoeting

Tamara: Francisco, opnieuw aan jou het woord, jij komt uit Uruguay...

Francisco: Ik kom uit Uruguay, ja.

Tamara: ...en je was in Panama, op de Wereldjongerendagen

Francisco: Ik was in Panama.

Tamara: Wat betekenen volgens jou deze Wereldjongerendagen voor Latijns-Amerika, dat zichzelf continent van de hoop noemt?

Francisco: Het is een moeilijke vraag. Volgens mij is het een blik van heel de Kerk, en van de paus op dit continent, op het lijden, de uitdagingen, de verwachtingen ervan. Heel betekenisvol was het moment van de kruisweg vrijdag met paus Franciscus. In elke van de 15 staties die de kruisweg normaal heeft, werd er gedacht aan een lijden van Latijns-Amerika: van drugshandel tot mensenhandel, extreme armoede, uitsluiting, enz. Dit lijden werd verbonden met een bepaald volk, een van de Latijns-Amerikaanse volkeren, en met een gezicht, het gezicht van Maria, want heel de dag was gericht op die zin van Maria: "laat er met mij gebeuren wat u hebt gezegd".

Paus Franciscus heeft in dit direct, sterk en ingrijpend contact met de jongeren, op een bepaald moment gevraagd: "Maar hebben jullie de moed om in jullie schoot de hoop te dragen zoals Maria en te geloven in de omvormende kracht van de liefde?".

Op deze vragen waren de antwoorden helemaal niet vanzelfsprekend, want er is wat voor nodig en alle wereldjongerendagen zijn een grote daad van geloof geweest dat de liefde de werkelijkheid radicaal kan veranderen, ook een complexe werkelijkheid zoals die van Latijns-Amerika.

Dus een ontmoeting van de paus met de jongeren, een ontmoeting van de jongeren onderling, een ontmoeting van de jongeren met God, want er zijn momenten van contemplatie geweest, heel verheven momenten, waar ieder van ons die daar was – ik ben geen jongere maar ik was daar met hen – God rechtstreeks heeft ontmoet, en dit is iets wat voor altijd blijft.

Tamara: Op dit punt geven we het woord direct aan de jongeren van Panama. Hier aan de lijn hebben we Dustin en Zulay die aan deze 34e WJD hebben deelgenomen en die hebben opgebouwd. Het motto was zoals Francisco al vooraf aanhaalde: "De Heer wil ik dienen, laat er met mij gebeuren wat u hebt gezegd".

Ciao Zulay, ciao Dustin!

Tamara. Ciao!

Tamara: Hallo! Hier zijn we! Zulay, na de Wereldjongerendagen met paus Franciscus hebben jullie een moment georganiseerd dat jullie "Liefde zonder grenzen" hebben genoemd. Waar ging dit over? Wie waren daar aanwezig?

Zulay: Het was een ontmoeting met meer dan 300 jongeren tussen de 15 en 30 jaar uit Mexico, Guatemala, Honduras, El Salvador, Nicaragua, Costa Rica, Argentinië, Uruguay, Brazilië en Panama...

Het doel was om de ervaring van WJD met de paus te verdiepen. In die lijn lag ook de bijdrage van Jesús Moran de eerste dag, die ons heeft geholpen om de betekenis van de woorden van paus Franciscus voor ons leven te ontdekken en hoe we ze in de huidige maatschappij kunnen incarneren.

Dustin: Het programma dat wij jongeren van de Focolarebeweging van Midden-Amerika hebben voorbereid, ging over Maria, de hoofdrolspeelster van deze WJD.

Francisco Canzani en andere sprekers hebben haar aan ons voorgesteld als reisgenoot en model van leven dankzij haar "ja" aan God.

De roeping, vooral tot liefde en dienstbaarheid, werd onderlijnd door de getuigenis van mensen van verschillende roepingen.

De aanwezigheid van Gen Verde, die ons gedurende de drie dagen begeleidde met hun liederen, ervaringen en workshops was heel belangrijk.

Tamara:

Zulay, hoe is het voor jou persoonlijk geweest?

Zulay: Het heeft al mijn verwachtingen overtroffen!

Wat me na die dagen is bijgebleven is het "ja" van Maria, dat mij aanspoort om niet bang te zijn om God met een "ja" te antwoorden, wat Hij ook van mij vraagt, iedere dag.

TAMARA:

En dan weet ik dat jullie dat “ja” ook concreet hebben gemaakt met verschillende acties. ...

Dustin:

Door het programma van Pathways for a United World, dat gelanceerd is op Genfest, zagen we hoe we onmiddellijk deze roeping tot liefde kunnen realiseren. Eerst hebben we een collecte voor Cuba gehouden en in de komende twee maanden hebben we afgesproken om wereldwijd de gemeenschap van goederen te leven met Venezuela.

Tamara: Dank je wel Dustin, dank je wel Zulay!

Dustin: Jullie bedankt! Ciao!

Tamara: Ciao! Hebben jullie ons applaus kunnen horen?

Ook wij blijven de moeilijke situatie van Venezuela volgen en hopen dat er snel een positieve oplossing komt, voor de mensen die al veel te lange tijd dit drama beleven. Dus al onze gedachten gaan naar jullie uit.

8 IN VERBINDING MET OOST AFRIKA: SAMEN VOOR EEN NIEUW AFRIKA

Tamara: We slaan de bladzijde om en we gaan naar Nairobi in Kenya. Hier werd in januari een zeer speciale cursus gehouden voor jonge leiders uit verschillende Afrikaanse landen. Het is de eerste keer dat zoiets gebeurt. De titel is "Samen voor een nieuw Afrika".

Melchior

Het idee van "Samen voor een nieuw Afrika" is ontstaan toen we samen met jongeren uit Afrika aan de Universiteit Sophia in Loppiano studeerden. Daar hadden we het over Afrikaanse uitdagingen. En we zeiden: “we doen hier in Sophia een positieve ervaring op, maar hoe kunnen we deze ervaring doorgeven aan andere jongeren uit Afrika?”

We hebben een training georganiseerd waarbij we jonge mensen uit zeven verschillende landen hebben uitgenodigd. Burundi, Rwanda, Tanzania, Oeganda, Kenia, RDC Congo en Zuid-Soedan. Honderd zeven jongeren begeleid door hun docenten.

De samenstelling van de groep is van fundamenteel belang geweest, want de eerste uitdaging zijn de scheidingen, bijvoorbeeld de betrekkingen tussen onze landen van herkomst: Burundi en Rwanda spreken niet met elkaar, Congolezen en Rwandezen zijn vijanden. Om ze allemaal bij elkaar te zien zitten, discussiëren en ontdekken hoe mooi ze zijn! Dat was een eerste uitdaging.

En dan de vraag hoe we een leider kunnen worden: dat betekent dat we een dialoog moeten opbouwen, we moeten een brug zijn, de dialoog niet verbreken. Dit was het uitgangspunt van het project dat drie jaar zal duren.

Amandine

Ik heb gezien dat ik mijn deel moet doen, dat wil zeggen, door de waarden toe te passen die we daar geleerd hebben: de waarde van Ubuntu, de waarde van het luisteren, van het je gedragen als een wijs mens, we hebben veel geleerd over wijsheid.

Ik heb uit deze waarden begrepen dat we een nieuw gedrag kunnen ontwikkelen voor een nieuw Afrika.

Melchior

We staan aan het begin, maar je kunt zien dat ons doel op de een of andere manier bereikt is. Ook al is er nog een lange weg te gaan.

Tamara: Esther Wambui werkt als expert in institutionele communicatie en nam deel aan de cursus "Together for a new Africa". We hebben haar indruk gevraagd.

Tamara: Esther kan je ons vertellen waarom je hebt deelgenomen aan dit seminar?

Esther: De reden waarom ik heb deelgenomen aan het programma "Samen voor een Nieuw Afrika" is omdat ik me van nature een leider voel, ik ben iemand die wegen wil openen, er alles aan wil doen om de omgeving waarin ik mijzelf bevind te veranderen.

Tamara: En hoe gaat deze inzet voor een nieuw Afrika nu verder?

Esther: Alle deelnemers van de verschillende landen zijn verplicht om in hun eigen land projecten, programma's en activiteiten te ontwikkelen, uit te voeren en samen te werken aan de verwezenlijking van de droom, door middel van dagelijkse acties ook in het politieke aspect van leiderschap, wat een aspect is dat echt schade toebrengt aan het Afrikaanse continent.

Tamara: Bedankt Ester!

9 Co-Governance: medeverantwoordelijkheid in de stad vandaag

Tamara: Nu veranderen we van onderwerp en proberen we even te denken hoe onze steden zouden zijn, als er meer deelname zou zijn van de kant van de burgers. Dit is wat gebeurd is in de verhalen die we in de volgende reportage vertellen.

Speaker: Toen het eerste gemotoriseerde zweefvliegtuig in 1903 de lucht inging, woonde minder dan 20% van de wereldbevolking in stedelijke gebieden. Dit percentage zal in 2050 70% bedragen.

Verstedelijking is dus een feit dat positieve en negatieve aspecten met zich meebrengt. Maar hoe gaan we ermee om? Het is nodig dat we samenwerken: regeringen, bedrijven en burgers.

Co-governance: samen besturen.

Een internationale conferentie die van 17 tot en met 20 januari in Castel Gandolfo bij Rome, lokale bestuurders, stedenbouwkundigen, burgers en studenten bijeenbracht.

Man (in het Italiaans): ik kom uit Arzano Italia en ben voorzitter van de gemeenteraad.

Meisje: (in het Duits) Ik kom uit Wenen in Oostenrijk en heb politieke wetenschappen gestudeerd.

Man (in het Hongaars): ik ben János Kövári, ik maak deel uit van het lokale bestuur van Récs in Hongarije

Vrouw (in het Portugees): ik ben gemeenteraadslid van de gemeenteraad van mijn stad.

Jo Spiegel, mayor of Kingersheim (in francese):

Er zijn plaatsen voor verschillende momenten van het leven: plaatsen om te leren, om te sporten, om te produceren, maar er is geen plaats, behalve een kleine zaal van het stadsbestuur, om de democratie uit te oefenen. Het leek mij dat er iets ontbrak. Het kan niet zijn dat er slechts één keer in de vijf jaar aan de politiek wordt gewerkt, tijdens de verkiezingen. Dat is iets van elke dag, voor iedereen en samen. Daarom wilde ik een "huis van burgerschap" opzetten dat voor de democratie is wat de smidse voor de smid is. Het is de plaats waar het "huis van het burgerschap" wordt bewoond, door alle participerende organen die uitdrukking zijn van een democratische wil. Democratie is niet iets wat je kunt improviseren.

Speaker:

Federico Restrepo-Posada is bouwkundig ingenieur; nadat hij zich vele jaren heeft ingezet in de stad Medellín in Colombia is hem het regionale ontwikkelingsplan toevertrouwd.

Federico Restrepo-Posada – “Compromiso ciudadano”, Medellín, Colombia (in spagnolo): Het waren de meest arme zones van de regio waar het meeste geweld was. En we zijn vier jaar lang bezig geweest om een infrastructuur op te zetten met de studenten van de openbare universiteit van Antioquia, niet in Medellín zelf, maar in dezelfde zone, om samen met andere sectoren van de samenleving: het bedrijfsleven, NGO's een ontwikkelingsplan voor te stellen dat uitgevoerd kon worden en een uitweg kon bieden aan die regio.

Speaker:

Het is niet genoeg om te klagen over problemen. Elke burger kan een motor voor verandering worden. Dit is het geval van Anna Maria Panarotto.

Anna Maria Panarotto “gruppo mamme no-pfas” Vicenza Italia (in italiano)

Sinds ik Gen was, een jong lid van de Beweging, herinnerde ik me altijd de woorden die Chiara ons gezegd had "om te sterven voor de eigen mensen", dus het is voor mij altijd vanzelfsprekend geweest om me vooral voor de lokale problemen in te zetten.

Deel van journaal uitzending:

Waterverontreiniging en schokkende gegevens van regionaal onderzoek baren de moeders van kinderen die in besmette gebieden wonen steeds meer zorgen.

Speaker

Steekproeven brengen een hoog percentage toxines in het bloed van jonge mensen aan het licht. Toxines die aanwezig zijn in het grondwater van de regio.

Anna Maria Panarotto

Een kleine groep moeders kwam in eerste instantie bij elkaar om hun zorgen en woede te delen, maar daarna ook om operationeel te zijn.

Nu zijn we met duizenden, en we werken ook samen met andere groepen, waaronder historische en milieugroeperingen. Maar wat ons onderscheidt is dat we ervoor gekozen hebben om de dialoog aan te gaan. We hebben ons eerst goed voorbereid. Vervolgens hebben we met onze burgemeesters gesproken, daarna met de regio, daaropvolgend ook verschillende keren met het ministerie. En uiteindelijk zijn we ook naar het Europees Parlement gegaan. Want ons

interesseert niet alleen ons eigen grondgebied, wij willen dat dit soort problemen in de toekomst niet meer voorkomt, dat moet voorkomen worden.

Speaker

Er wordt vaak over "smart cities" gesproken, de laatste trend in de stedenbouw, die gericht is op het verbeteren van de levenskwaliteit in de steden ook door middel van technologie. We leven in het digitale tijdperk, maar misschien zijn veel dingen complexer dan ze lijken

Fadi Chehadé UN Secretary General's High Level Panel on Digital Cooperation USA:

Het blijkt dat hoe meer we geloven dat we digitaal verbonden zijn, des te minder zijn we menselijkerwijs verbonden. Ik denk dat "smart cities" zichzelf opnieuw moeten uitvinden als levende steden, niet alleen als technisch verbonden steden. We hebben nieuwe mechanismen nodig die het systeem toestaan dat we bepaalde waarden integreren in elke fase van de opbouw van de nieuwe digitale wereld. We moeten een soort "technocratische eed" afleggen, zodat elk kind dat een spel ontwerpt, elke ingenieur die voor een groot bedrijf werkt, een algoritme ontwerpt om gegevens te controleren, elke wetenschapper die droomt van de volgende uitvinding, dat doet met behoud van bepaalde waarden.

Speaker

Wij - de anderen; die van rechts - die van links; uitersten die met elkaar botsen, of liever gezegd, die elkaar misschien nooit zullen ontmoeten, ons leven is er vol van, onze dagen zijn er vol van, onze relaties zijn er vol van, en ook onze parlementen zijn er vol van.

Jeong woo Kil, voormalig parlamentslid van de Republiek Korea

Mijn naam is Kil Jeong-Woo, van de meerderheidspartij.

Park Soon-Hyon, voormalig parlamentslid van de Republiek Korea

Ik ben Park Soon-Hyon van de oppositiepartij. Ik denk dat het Parlement een plaats van debat is; een debat kan ook hevig zijn, maar mag nooit leiden tot een gewelddadige aanval.

Kil Jeong-Woo

Ik kan hieraan toevoegen dat juist om deze reden de Politieke Beweging voor Eenheid in Korea de "Correcte Politieke Taal" prijs heeft ingesteld om politici aan te moedigen om moreel correcte taal te gebruiken. Elk jaar reiken we deze prijs uit om het belang van het 'zuiveren' van de politieke taal te onderstrepen.

Park Soon-Hyon

Zolang ik eis dat de ander mijn mening, mijn manier van denken aanhangt, is er ruzie, voel je je onzeker en voel je verdeeldheid. Het is dus goed om je bewust te zijn van de diversiteit van de ander en stap voor stap naar eenheid te gaan, en ik denk dat de politieke beweging voor eenheid in die zin een grote bijdrage zal leveren.

Sergio Previdi, MPPU Brazil (in portoghese)

De verschillen maken ons niet armer. De verschillen worden onze rijkdom. Democratie veronderstelt een dialoog. Dus als er een dialoog tot stand komt, dan is ieder van ons daar een bijdrage voor.

Luiz Carlos Hauly, member of Parliament, Brazil (in portoghese)

De basis is tolerantie en begrip. Ik ben altijd erg strijdlustig geweest. Ik ben altijd erg hard geweest, bevestigend. En in de verlaten Jezus, in de manier van denken van Chiara, moet ik de

vijand, de tegenstander, vergeven. Mijn God, hoe moeilijk is dat, toch? Maar vanaf die dag was het een mijlpaal. Ik heb deze last van mij afgeschud en ik ben vrij geworden.

Emilce Cuda, Theologian Argentina (in spagnolo)

In de moderne wereld wordt het woord spiritualiteit van inhoud ontdaan en wordt het alleen in verband gebracht met een vermijden van de werkelijkheid, of met een deugdzame persoon die al zijn emoties en gevoelens beheerst. Maar spiritualiteit is relatie. Als we het in moderne en politieke termen zouden moeten definiëren, dan is spiritualiteit het volk, de stad, omdat het mensen zijn die met elkaar verbonden zijn, en met het leven zelf verbonden zijn.

Letizia De Torre, MPPU (in italiano)

Co-governance is een weg niet een conferentie. Het is een groot idee en ook een groot patrimonium van werk van ons allemaal.

Speaker

De conferentie werd afgesloten met een "Pact voor een nieuwe governance" dat is opgesteld en ondertekend. Het is niet uitgehouwen in marmer, maar eerder een "aansporing" tot actie, tot opbouwen, tot het bedenken van netwerken. Daarom hangt het samen besturen af van mij, van jou, van ons.

10 IN DIALOOG MET MARIA VOCE (EMMAUS) EN JESÚS MORÁN

Tamara: Emmaus, Jesús, welkom!

Jesús: Bedankt.

Tamara: Laten we met jullie terugkeren naar het begin, waar we vertrokken zijn, naar Jeruzalem, en naar jullie reis.

Jesús, wat heb je meegenomen van deze ervaring?

Jesús: Ik denk dat alles al gezegd is met de reportages en met de indrukken en het commentaar van Joseph en Francisco, maar eerst zou ik het gebed zeggen – zoals Francisco zei – want in Jeruzalem spreekt alles over God, dus ook de stenen spreken. Het is niet zo dat er momenten van gebed zijn. Als je daar bent, bid je, bid je altijd. Ik heb geprobeerd om ook 's nachts in de openlucht te bidden, terwijl ik me inbeelde hoe Jezus dat deed.

Wanneer je in Jeruzalem bent, in heel het Heilig Land, maar vooral in Jeruzalem, heb je de zuivere indruk dat de geschiedenis daar is langs gekomen, en dat de geschiedenis van de relatie tussen de mensheid en God en tussen God en de mensheid daar voorbijkomt, met alle weerslag daarvan op sociaal, politiek en cultureel niveau die dat met zich meebrengt.

Dit is de paradox van het Heilig Land, de paradox van Jeruzalem. Ook als alles gescheiden is – zoals we hebben gezien – bestaat daar een unieke gelegenheid van eenheid, er is een culturele, religieuze en spirituele concentratie van een enorm gewicht, waardoor alles, ook al lijkt het klein, een grote betekenis heeft.

Ik heb vooral meegenomen wat Mgr. Pizzaballa zei op de ontmoeting die hij met ons heeft gehad, toen hij sprak van een stijl. Hij sprak veel over deze stijl om daar te zijn. Ik zou zeggen dat wat wij daar in Jeruzalem proberen te doen en vele anderen, echt dit is: van de dialoog een levensstijl maken. Dat is wat er nodig is, en op deze basis is alles mogelijk.

Dus echt een unieke ervaring omdat Jeruzalem uniek is.

Tamara: Emmaus, voor jou was het niet je eerste reis in het Heilig Land

Emmaus: Nee, het was de derde keer.

Tamara: Is er iets wat je deze keer in het bijzonder getroffen heeft en waarom?

Emmaus: Ik probeer twee momenten in herinnering te brengen, twee van de vele; het moment van het bezoek in Getsemane, in de kerk van de doodstrijd van Jezus, en het moment in het Cenakel/.

In Getsemane maakte het veel indruk op me te denken aan Jezus die daar was en de volheid van het kwaad dat er aankwam over zich zag komen. Hij was aan het bidden, Hij bad tot zijn Vader, en Hij had de apostelen redelijk dicht bij zich, want Hij had hen uitgenodigd om met Hem samen te bidden. Maar terwijl Hij tot zijn Vader bad, heeft Hij gevoeld dat Hij op een bepaald moment naar zijn vrienden, de apostelen moest gaan, om te zien wat ze deden. Ze sliepen. Ze sliepen terwijl Hij bad, terwijl Hij zich voorbereidde op dit vreselijk moment dat er aankwam. Hij heeft hen wakker gemaakt, en dit feit dat Hij hen wakker heeft gemaakt, leek mij de grootste daad van liefde die Hij kon stellen: Hij beleefde dit voor de mensen en Hij wilde dat met de mensen bleven, als iets wat Hij samen met zijn vrienden wilde doen.

Daarom kwam het spontaan in me op om aan Jezus te vragen: maak ons wakker, wanneer je ziet dat we in slaap vallen of als we al in slaap gevallen zijn, maak ons wakker. En het leek me alsof Hij me zei: ja, ja, ik maak jullie wakker door jullie in contact te brengen met de noden van de mensheid. Als jullie attent zijn, in elke broer of zus die lijdt, in elke pijnlijke situatie, ben ik het die kom en ik roep jullie en zeg jullie: "Help me een handje, blijf bij me, blijf me me".

Dit leek me de grootste daad van liefde van een God die zijn leven aan het geven was voor de mensen.

Vervolgens leek een ander buitengewoon moment dat van het Cenakel, want daar is een van de punten waar het evangelie expliciet zegt dat Maria aanwezig was. Dit leek me iets moois, want het was het moment waarop zij aan de wereld deze werkelijkheid openbaarde die Jezus was komen opbouwen op aarde. En voor een familie is er een moeder nodig, Maria was nodig op dat moment daar. Maria naast deze apostelen die bang, verschrikt waren. De menigte was buiten en schreeuwde tegen hun Meester, de menigte die Hem gekruisigd had, die Hem beledigd had, en dus deze menigte boezemde grote schrik in, je kunt je dat wel voorstellen.

Maar in dat Cenakel werden ze op zeker moment vervuld van een overrompelende bovennatuurlijke kracht, want de Heilige Geest was binnengekomen en deze Heilige Geest heeft hen omgevormd. Daarom hebben ze hun blik gericht op deze menigte niet om hen terecht te wijzen, niet om hen te beschuldigen, maar om hen wat te verkondigen? De wonderwerken die God had gedaan.

En ten aanzien van deze verkondiging zeggen de evangelies dat meteen 5.000 mensen zich bij hen hebben gevoegd. Deze 5.000 mensen leken me de groep die het begin betekende van de universele broederschap, alsof op dat moment de geschiedenis van de Kerk begon – want de geschiedenis van de mensheid is begonnen in de tijd van Abraham, maar de geschiedenis van de Kerk – geboren, gewild door Jezus voor de universele broederschap, om het *ut omnes* te verwezenlijken.

Daarom als ik kan zeggen wat ik van Jeruzalem meeneem? Een heel nieuwe overtuiging dat het *ut omnes* (Allen één) verwezenlijkt zal worden, en een passie om ook ik bij te dragen aan de realisering daarvan.

Dit is het sterkste. Nu zullen we de gedachte van Chiara horen, ook Chiara zal ons dit zeggen, ze zal zeggen niet te vrezen. In de momenten waarin het ons lijkt dat ons werk nergens toe dient, dat het ons niet gelukt is om iets te doen, dat het lijden van de mensheid te groot is, dat wat wij doen geen zin heeft, in die momenten zegt Jezus ons: “Werp de netten uit, heb moed, begin opnieuw, het zal je lukken, het zal je lukken, want ik ben met jou”.

Dit is het grootste geschenk dat Jeruzalem mij geschonken heeft en ik waarvan ik hoop dat het dat aan iedereen zal geven die op dit moment luistert.

Tamara: Bedankt!

Emmaus: Jullie bedankt.

11 Chiara Lubich: “Als u het zegt, zal ik de netten uitwerpen”

Tamara: Dan willen we als laatste luisteren naar de gedachte van Chiara, het is een gedachte van 1983 en het komt uit een “Woord van Leven”, een commentaar die Chiara elke maand gaf op een zin uit de Heilige Schrift.

Chiara: (...) Toen Jezus klaar was met zijn onderricht vanaf de boot van Simon, zei Hij tegen hem en zijn metgezellen dat ze hun netten moesten uitgooien. En ook al hadden ze volgens Simon de hele nacht voor niets gezwoegd, toch was zijn antwoord: «Als u het zegt, zal ik de netten uitwerpen» Toen ze dat deden, vingen ze zo’n grote massa vis dat de netten dreigden te scheuren. (...)

Na een nacht werken zonder resultaat had Petrus als ervaren visser kunnen glimlachen en de uitnodiging van Jezus om overdag de netten uit te werpen naast zich neer kunnen leggen. Dat was immers niet het goede moment. Maar in plaats daarvan zet hij zijn eigen redenering opzij en vertrouwt op Jezus.

Dit is typisch zo’n situatie waar ook vandaag iedere gelovige (...) doorheen moet. Ons geloof wordt in feite op duizend en één manieren op de proef gesteld.

Christus volgen betekent besluiten nemen, inzet en volharding tonen, terwijl in de wereld rondom ons alles lijkt uit te nodigen tot verslapping en middelmatigheid, tot een houding van ‘laat maar gaan’. De taak waarvoor we staan lijkt veel te groot, onmogelijk, en lijkt al bij voorbaat tot mislukken gedoemd.

Er is dus kracht voor nodig om verder te gaan, om weerstand te bieden aan de omgeving, aan de sociale druk, aan vrienden, aan de media. Het is een harde strijd om te voeren (...)

Maar als we die uitdaging aangaan en de strijd opnemen, zullen we (...) ervaren dat die prachtige woorden van Jezus wààr zijn, dat zijn beloften werkelijkheid worden. (...) God zegent wie Hem volgen overvloedig. Hij geeft behalve het eeuwige leven ook het honderdvoud in dit leven. Ook dat is een soort wonderbare visvangst.

«Als u het zegt, zal ik de netten uitwerpen» Hoe kunnen we dit Woord in praktijk brengen?

Door dezelfde keuze te maken als Petrus: «Als u het zegt...». Door vertrouwen te hebben in zijn woord en niet te twijfelen aan wat Hij vraagt. Door ons gedrag, onze activiteiten, ons leven juist te baseren op zijn woord.

Op die manier geven we ons bestaan de meest soliede en zekere basis die er kan zijn. En we zullen tot onze verbazing zien dat Hij ingrijpt, juist daar waar menselijke hulpmiddelen tekortschieten, en dat nieuw leven ontstaat waar dat menselijk gesproken onmogelijk is.¹

12 Afsluiting:

Tamara: Dus ook wij werpen op zijn woord de netten uit vol vertrouwen, zonder schrik of twijfel.

Maar voordat we elkaar groeten hebben we een verrassing, want tijdens de uitzending hebben de gen die zich op dit moment in Servië bevinden, een boodschap gestuurd om ons te groeten. Het zijn 70 jongeren die uit heel Oost-Europa komen. We luisteren samen naar hun boodschap.

Gen: Ciao allemaal vanuit Servië. We zijn samen op een gencongres in Servië, vanuit heel de zone van het Violet, en we willen jullie groeten.

(De gen groeten in verschillende talen)

Tamara: Ook wij groeten hen, zou ik zeggen. (Applaus)

We zien elkaar weer voor het volgende Focolarejournaal dat zal plaatsvinden op zaterdag 27 april om 12.00, Italiaanse tijd. Tot ziens! (Applaus)

¹ Rocca di Papa, 21 december 1982: uit de Chiara Lubich opname van het commentaar op het Woord van het Leven voor februari 1983 - (Lc 5,5).